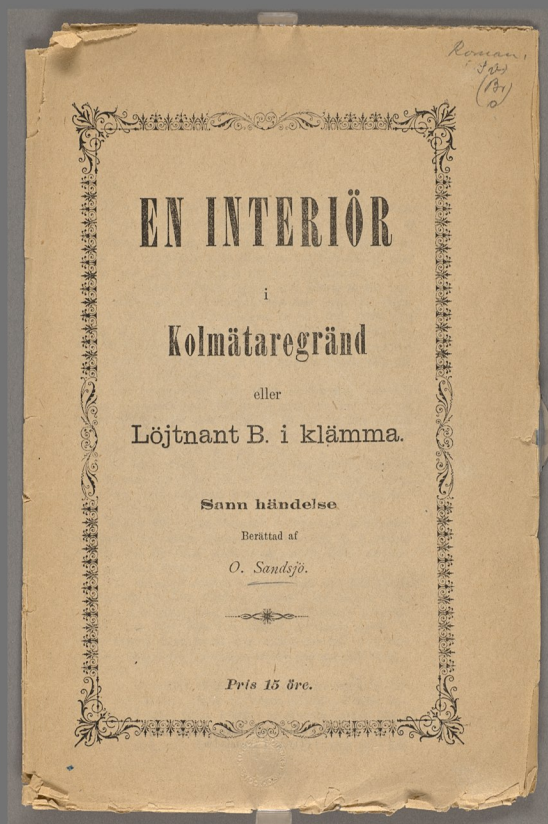

Sandsjö, O.

En interiör i Kolmätaregränd
eller löjtnant B. i klämman :

Tryck

Tillkomstår 1891

Digitaliserad år 2015

Roman
122
(131)
2

EN INTERIÖR

i

Kolmätaregränd

eller

Löjtnant B. i klämman.

Sann händelse

Berättad af

O. Sandsjö.

Pris 15 öre.

Stockholm, Nya Boktryckeriet, 1891.
(Tryckt i kommission.)

En vacker och klar Decemбераfton, då man promenerade på Vesterlånggatan och kom i mynningen af Kolmätaregränden, måste man ovilkorligen stanna, dels för de starka och högljudda ordvexlingarne och dels för de olika figurer, som gång efter annan visa sig i lyktskenet.

En af dessa mystiska figurer, som tilldrog sig ens uppmärksamhet, var ett fruntimmer vid pass tjugu eller tjugufem år. Hon tycktes vänta någon, ty hon hade ställt sig i hörnet af den omnämnda gränden och Vesterlånggatan liksom för att hålla vakt, och med sina mörka ögon betraktade hon hvarje förbipasserande af det manliga könet, men allt syntes dock i början förgäfvat.

Hon promenerade med raska, oroliga steg fram och tillbaka i gränden och för hvarje gång hon kom fram till hörnet, såg hon allt mera orolig ut; till sist var hon nästan ensam i gränden, endast en och annan vandrade genom den, men eljes var allt tyst och stilla.

En lång stund hade på detta sätt förflutit, utan att hon lemnade sin post, då en löjtnant vid ***gardet kom med raska steg och med honom försvann äfven den vändande »flickan»

Komna till n:o oo, hoppade de viga som apor uppför den branta och mörka trappan och smögo sig på tå genom en dörr, den löjtnanten, hvars namn var B, låste och stoppade nyckeln i fickan.

Väl inkomna i rummet afkastade hon sig ytterkläderna och slog sig ned i en chäslong, stående i ett hörn af rummet och med sina stora, mörka ögon betraktade hon löjtnanten, som tagit plats i en länstol midt emot henne. I hennes lågande ögon kunde man endast läsa hat och bitterhet; hans skäggbeprydda ansigte visade deremot spår af hän och förakt.

För att något lättare kunna låta berättelsen bli begriplig för läsaren, blicka något tillbaka i flickans förflutna lif. Hennes fader, bosatt i en afsödra Sveriges större städer, var en aktad och ansedd man, men på senare tiden, då hans förmögenhet fördubblats, var han mycket stolt och

högmodig. I sällskap yttrade han rätt ofta, att hans barn skulle bli de rikaste i hela staden och att namnet Sporre skulle blifva hedradt och aktadt äfven efter hans död, blott han kunde få sin dotter Mimmi att gifta sig lika förståndigt som hans son Hugo. Detta var dock ej fallet, ty hon hade fattat en glödande kärlek till en viss häradshöfding, men som partiet ej föll gubben i smaken, satte han p för hela tillställningen och att motsätta sig honom i detta hans beslut, dertill var honom ingen fullt vuxen.

En dag, då gubben S. satt i sitt rökrum och utbläste väldiga rökmoln ur sin sjöskumspipa, inkom betjenten och lemnade honom ett kort och berättade, att en herre önskade tala med honom.

S. kastade en likgiltig blick på det framräckta kortet under det han mumlade: »Jaså, det är han. Näja låt honom komma in då, han är väl i behof af några hundralappar, kan jag tro.»

Betjenten bugade sig och gick. Strax derpå inträdde en ung, välväxt man med mörkt, kortklippt skägg och stora, lifliga ögon, hvilka han nedslog, då han helsade på gubben. Denne bjöd honom taga plats och räckte honom en god cigarr.

Efter några minuters samtal om likgiltiga saker tyckte gubben S., att det blef för tråkigt, hvarför han yttrade:

»Nå, min bästa unge vän, ni är väl i behof af några 'hundrakrigare', kan jag tro?»

Den unge häradshöfdingen, ty det var han, visste ej, hvad han skulle svara på denna oväntade och högdragna fråga, och då han dröjde med att svara, yttrade S. med en öfverlägsen min: »eller kanske det är fråga om borgen för något större lån?»

»Nej, intetdera af det slaget, svarade häradshöfdingen ödmjukt. Det är något helt annat, det ä-r, det rö-ör er.

»Tala, så att jag kan förstå eder, min unge vän,» röt S., som hade gissat meningen.

»Jag älskar er dotter och tå-änkte anhå-la — —»

»Ni! röt S., utom sig af vrede. Ni, eländige, tänker att anhålla om min dotters hand. Ha, ha, ha! Vansinne alltsammans, bara vansinne. Min vän, fortsatte han derpå något lugnare, ni behagar väl blott skämta med mig, i så fall förlåter jag er.»

»O, nej, nej, det är mitt fulla ally —»

»Tyst! skrek S. förbittrad, resande sig upp, eller jag låter kasta ut er. Hur har ni kommit på den der vansinniga idén att begära min dotters hand?»

»Emedan vi älska hvarandra ända till vansinne.»

»Ha, ha, ha!» skrattade S., »jag kunde just tro, att ni ej är vid edert normala sinne. Det är emellertid väl, att ni vände eder till mig, medan det ännu är tid att upphjelpa saken.»

»Den kan ej upphjelpas med mindre herr baronen bifaller min anhållan.»

»Tig, usling!» röt S. och fattade den på bordet befintliga ringklockan, den han häftigt skakade

Strax derpå intrusade betjenten.

»Kasta ut den der lymmeln!» befalde S. ursinnigt.

»Besvära er inte,» svarade häradshöfdingen högdraget.

»Jag kan gå ändå utan någon hjälp.» Och dermed aflägsnade han sig.

»Skulle jag få en sådan måg,» mumlade han, i det han mätte golvet med häftiga steg. Utmattad genom den häftiga sinnesrörelsen, kastade han sig i en länstol.

Utkommen, gick häradshöfdingen ned i trädgården, slog sig ned i en berså och qvarsatt der en lång stund, öfvertänkande sin dåliga belägenhet. Slutligen rätade han på sig och mumlade i halfhög ton:

»Jag skall nå mitt mål, om det ock måste ske med list. Hon har lofvat mig gå upp i hennes kammare, så fort jag fått löfte om hennes hand. Skall jag nu ej våga det.»

En hand lade sig på hans axel; det var Mimmis.

»Älskling, utropade hon, har det lyckats, har du kunnat öfvervinna honom?»

»O, min älskling, är det du. Kom närmare och sätt dig jemte mig, så får du höra.»

Hon lydde och han lindade sin arm om hennes lif och drog henne intill sig.

»Min egen, älskade Mimmi, din fader är obeveklig,» fortsatte han. »Han inbillar sig, att jag älskar dig endast för din rikedom skull.»

Hon lutade ansigtet i händerna och stora tårar rullade ned för hennes kinder.

Han lyfte varsamt upp hennes hufvud och sade i smekande ton:

»Gråt ej du, lilla Mimmi, din far skall nog komma att ge med sig.»

»Du känner ej min far, Viktor. Hvad han en gång sagt, är orubbligt. Men kom ihåg,» fortsatte hon, i det hon stolt rätade på sig, »nekar han mig den man, jag älskar, så aldrig kommer jag att ingå på hans förslag.»

De qvarsutto ännu en stund och gingo sedan med ljudlösa steg upp på hennes rum — — —.

Klockan fem på morgonen finna vi härads höfdingen på väg hem. Väl inkommen på sitt rum, kastade han sig sömnig och uttröttad på en stol och med ett belåtet leende yttrade han för sig sjelf: Äntligen har jag nått mitt mål, nu skall jag smida medan jernet är varmt. Han höll äfven ord och deras möten blefvo allt oftare. Snart började den unga flickan blifva betydligt fetare och fylligare. Då härads höfdingen varseblef detta, ljusnade hans drag och med ett illparigt leende på läpparne tänkte han: »jag tror, det spricker och blir bra, sa' snickarn!»

En tid derefter var det en dag stor uppståndelse i Sporres våning. S. hade upptäckt, hur det stod till med hans dotter, och hon hade sjelf erkänt, att så var förhållandet, och det var detta, som satte gubben S. i vanmäktigt raseri. Han svor en helig ed, att han skulle hämnas på den nedrige banditen, som så skändat hans dotter. Derpå satte han sig ned och skref en biljett till den tröstlösa Mimmi af följande innehåll:

»Du eländiga! Packa genast in dina tillhörigheter och gör dig redo att resa till Stockholm. Du får ej längre vistas under mitt tak än tills du blir i ordning hvilket jag hoppas blir redan i morgon. Res, och visa dig aldrig mer för mina ögon; i Stockholm fins plats för sådana der »damers», men ej här! Du är ej längre min dotter; jag vill ej hafva en sådan fläck på mitt namn. Den skurk, som varit nog djerf att förföra dig, skall blifva grundligt hämnad, så sant jag heter

— — Sporre.

Då hon genomgnat biljetten, nedsjönk hon afsvimnad i en soffa. Återkommen till besinning satt hon och grubblade, om det verkligen kunde vara hennes fars mening att jaga henne på dörren, då en kammarjungfru inträdde, och lemnade henne en börs, sägande:

»Herr baronen låter helsa och säga, att det är de penningar, som fröken skall hafva till respenningar.

Vi föra läsaren några steg fram i vår berättelse, och träffa sköna Mimmi i Stockholm på en bal å W6 i lifligt samtal med en löjtnant. De utbytte kärleksfulla blickar och ömma smekningar samt då och då försvunno i ett närbeläget rum, der de naturligtvis med vinets tillhjälp uppeldade sina lättsinniga känslor. Vid tolf tiden på natten uppstego de i en droska, som i stark fart rullade iväg Klarabergsgatan framåt och stannade vid Hamngatan n:o oo.

Der stego de 2 trappor upp, och löjtnanten förde den betagna »filckan» in i det innerst belägna rummet, hvarefter han stängde dörren. — — — — —

Tidigt följande morgon tog löjtnanten ett ömt farväl af sin nattliga »älskarinna» och lofvade att snart komma tillbaka, hvilket han äfven rätt ofta gjorde. Detta fortgick en tid, men då vår krigares kassa ej ville räcka till alla hennes nycker och utsväfningar, måste hon förskaffa sig medel på annat håll. På hvarje bal och festtillställning var alltid sköna Mimmi närvarande och efter tillställningens slut medföljde hon alltid någon »guldgosse» antingen hem till sig eller ock till något annat passande ställe. Hon hade naturligtvis alltid betydligt mera »pluringar» i sin kassa dagen derpå blott för ett — — — — —.

Detta kom snart till löjtnantens öron, hvarför hans besök blefvo allt mera sällsynta och till sist alldeles upphörde. Han hade ännu en älskarinna och då han trodde sig vara öfvergifven af Mimmi, förlofvade han sig med denna.

Då Mimmi fick kunskap derom, skref hon en biljett till löjtnanten och bad om ett snart sammanträffande. Han hörsammade dock ej kallelsen. Detta var ett hårdt slag för henne. Hon genomläste alla bref, som hon fått från honom.

»Nej,» yttrade hon, »det är ingen sanning, han har så många gånger svurit mig evig trohet, har hon brutit den — omöjligt.

För att få klarhet i saken skref hon ett bref till hans fästmo, hvars adress hon kände, och bad om ett möte med henne. Detta var ett olyckligt sammanträffande för Mimmi. Hon fick ej blott veta, att denna dam var hans älskarinna, utan hon fick äfven se förlofningsringen.

Tanken på hämd ilade på henne och hon omtalade allt, hvad hon och löjtnanten haft tillsammans för hans förvånade tillbedda, som med beklämdt hjerta och dystra tankar skyndade hem, för att underrätta sin fästman, hvad hon

fått veta om honom. Han bedyrade sin oskuld och sade, att alltsammans var en nedrig lögn, men då hon visade honom brefven, blef han likblek af raseri och lofvade att bringa ljus i saken. Då hon gått, sände han bud till Mimmi och anhöll om ett möte qvällen derpå.

Läsaren har nog redan gissat, att det var samma figurer, som vi i början af vår berättelse gjorde bekantskap med i Kolmätaregränd.

Att här omtala allt, som försiggick dem emellan i det lilla rummet vid nämnda gränd är för lyssnaren omöjligt, emedan han endast hörde slutet, då dörrn öppnades och en barsk stämman utropade:

»Så sant jag heter B. skall du på spinnhuset innan veckans slut! Hör du det, eländiga!»

»Och så sant jag heter Mimmi Sporre skall du mista den qvinna, som du, eländige skurk nu eger, men som du ej är värdig; förstår du det.»

Löjtnanten darrade af vrede, då han störtade utför trappan och försvann.

Dagen derpå förde två detektiver Mimmi till poliskammaren och derifrån till byrån samt sedan tillbaka igen, tills hon dagen derpå fick plats som »hofdam» på det prydliga »slottet» å norr.

Vid ungefär samma tid styrde löjtnanten med raska steg och glad i hågen sin kosa till sin fästmö med den förhoppning, att han gjort vägen fri. Men så var dock ej fallet, ty då vår »sprätt» skulle stiga upp för trappan, blef han genast af två tillkallade tjenare kastad ned på gården och då han skulle resa sig, hördes en hånande stämman från öfra våningen ropa: »gjorde du dig mycket illa, min älskling, så skynda dig till din Mimmi, så får du nog balsam på dina sår.» Detta hånande utrop åtföljdes af ett klingande skratt från flera fönster, och så fort vår hjelte kom upp, stack han iväg som en piskad hund.

En tid derefter tog han afsked och reste till Danmark. Äfven den slojade häradshöfdingen måste taga reträtt till ett annat land.

Hvad Mimmi beträffar, så är hon nu ett vanligt femtioöres . . . och fins ännu i staden.

Qvinna, var på din vakt och tro ej allt för mycket på blanka knappars gyllne yta.